

סוכה דף לה

הבאת ברייתא: תנו רבנן: (ויקרא כג) **פרי עץ הדר - עץ שטעם עצו ופריו שוה, הוי אומר זה אתרוג.**
קושי: ואימא פלפלין? כדתניא, היה רבי מאיר אומר: **ממשמע שנאמר (ויקרא יט) ונטעתם כז**
עץ איני יודע שהוא עץ מאכל? מה תלמוד לומר עץ מאכל - עץ שטעם עצו ופריו שוה, הוי
אומר זה פלפלין. ללמדך שהפלפלין חייבין בערלה. ואין ארץ ישראל חסרה כלום, שנאמר
(דברים ח) וזאת תחסי כז כה!
תירוץ: התם משום דלא אפשר. היכי נעביד? נקוט חדא - לא מינכרא לקיחתה, נקוט תרי או
 תלתא פרי אחד אמר רחמנא, ולא שנים ושלושה פירות, הלכך לא אפשר.

המשך הברייתא: **רבי אומר: אל תקרי הדר אלא הדיר, מה דיר זה - יש בו גדולים וקטנים, תמימים ובעלי**
מומין, הכי נמי - יש בו גדולים וקטנים תמימים ובעלי מומין.
קושי: אטו שאר פירות לית בהו גדולים וקטנים תמימים ובעלי מומין?
תירוץ - קריאת הברייתא מחדש: אלא הכי קאמר: עד שבאין קטנים עדיין גדולים קיימים.
עוד מאמר שדומה לתירוץ: רבי אבהו אמר: אל תקרי הדר אלא - דבר שדר באילנו משנה לשנה.

המשך הברייתא: **בן עזאי אומר: אל תקרי הדר אלא הדור שכן בלשון יווני קורין למים הדור ואיזו היא שגדל**
על כל מים - הוי אומר זה אתרוג.

של אשרה ושל עיר הנדחת פסול. מאי טעמא? כיון דלשרפה קאי, כתותי מיכתת שיעוריה.

של ערלה פסול. מאי טעמא? פליגי בה רבי חייא בר אבין ורבי אסי.

ערלה	אין - ופסול	דין ממון אין - ופסול
תרומה טמאה	אין - ופסול	קושי: יש כי מסיקה תחת תבשילו - ולכן למה פסול? תירוץ: אלא, בהיתר אכילה, כולי עלמא לא פליגי דבעינן, כי פליגי - בדין ממון. מר סבר: היתר אכילה בעינן, דין ממון לא בעינן. ומר סבר: דין ממון נמי בעינן
איכא בינייהו מעשר שני שבירושלים אליבא דרבי מאיר שיוך הדעות	הרי יש בה היתר אכילה	מעשר שני ממון גבוה הוא
רבי חייא בר אבין	רבי אסי	

דאמר רבי אסי:

אתרוג של מעשר שני	לא	ר' מאיר	חכמים	הפסוק לחזק דעת ר' מאיר
מצה של מעשר שני	לא		כן	"ולקחתם לכם"
עיסה של מעשר שני	פטורה מחלה		כן	"לחם עוני" "והיה באכלכם מלחם הארץ"
			חייבת בחלה	"ראשית עריסותיכם"